

възприела и практикува християнската религия. Така например, А. Колев изрично пише, че "... терминът "ром"... се използва сред циганите християни, когато се самоназовават..."¹¹ Едновременно с религиозната им определеност, А. Колев прибавя и езиковите разделения между циганите и техните етноними. За него "термините "ром" в ед. ч. и "рома" в мн. ч. служат за обозначаване само на тези цигани, които говорят цигански език и т. нар. влашки диалект. В тази група не се включват т. нар. "турски цигани", говорещи турски език."¹² А. Колев не скрива, че това обяснение на термина "рома" той взимаша от Атанас Георгиев, и по-точно от статията му "Цигани".¹³

Други изследователи на циганите обаче застъпват по-друго разбиране за произхода на етнонима "роми". Според тях той е разпространен само сред европейските цигани и следва да се обясни с разселването на ромите из земите на Европа по време на Римската империя в нейното късно издание в лицето на Източна Римска империя (Византия). Това разбиране се основава на разсъжденията, че след напускане на прародината си циганите не са имали никакви намерения да завоюват чужди земи, да създават своя държава и следователно да подтискат други страни и народи. Те просто търсили препитание чрез мирно допускане и съществуване в чужди страни и сред чужди народи. Този факт им налагал да се адаптират към езика и културата на съответните страни и народи, където те се установявали трайно. Поради липса на държавно-политически традиции и аспирации и свързаните с тях етносъзнания на народностно и национално равнище, циганите намират за по-изгодно да се отъждествяват с местното население, което освен с конкретните си етноними било популярно и с обобщаващия термин-название - "ром" и "роми" (гражданин и граждани на римската империя). Оттук и циганите започнали да се идентифицират като "роми", който термин в циганската транскрипция твърде често се произнасял като "романой" или "ромайон".

¹¹ А. Колев. Формиране и развитие на идейно-политическото съзнание на българските цигани. Кандидатска дисертация. С., 1984, с. 12.

¹² Пак там.

¹³ Обнародвана във в. "Мир", бр. 10209 от 28 юни 1934 година.